

Arrest

nr. 132 710 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 2 augustus 1977.

Volgens de partijen diende de verzoekende partij op 19 maart 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

Op 17 september 2013, met kennisgeving op 20 december 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.03.2013 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: K. (...)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- een betaalbewijs dd. 30.05.2012: dit document is onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- foto's gedateerd op 30.04.2010: uit deze foto's blijkt dat betrokkenen elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Ze kunnen echter niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie. Betrokkenen tonen immers niet aan dat ze elkaar voorafgaand aan de aanvraag minstens drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Het betoog luidt onder meer als volgt:

“3.1

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

(...)

3.3

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van foto's en een betaalbewijs niet zou kunnen gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig het art. 40bis Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in het art. 40bis Vw.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van het art. 40bis van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

(...)

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat verweerder geenszins voldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie."

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;

- de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivatie van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. De verzoekende partij houdt voor dat de correcte wetsbepalingen waarop de bestreden beslissing steunt niet vermeld zijn, doordat verwezen wordt naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent tevens dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

9/12

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het derde middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- een betaalbewijs dd. 30.05.2012: dit document is onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.
- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.
- foto's gedateerd op 30.04.2010: uit deze foto's blijkt dat betrokkenen elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Ze kunnen echter niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie. Betrokkenen tonen immers niet aan dat ze elkaar voorafgaand aan de aanvraag minstens drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis:

artikel 7, § 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder merkt vooreerst op dat de vermelding van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in de motieven van de bestreden beslissing kennelijk stoelt op een materiële misslag, zodat de verzoekende partij haar kritiek dienomtrent niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat uit de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onmiskenbaar blijkt dat haar aanvraag tot gezinshereniging werd beoordeeld op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk vermeld staat in de bestreden beslissing.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, worden de correcte wettelijke bepalingen wel degelijk vermeld in de bestreden beslissing.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie echter geoordeeld dat de door verzoekende partij voorgelegde documenten ter staving van haar duurzame en stabiele relatie geen afdoende bewijs vormden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook afdoende om welke reden de voorgelegde documenten niet konden aanvaard worden als bewijs van de duurzaamheid van de relatie.

Het loutere feit dat verzoekende partij de mening is toegedaan dat de voorgelegde stukken wel degelijk aantonen dat zij een duurzame relatie onderhoudt, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, zeker nu verzoekende partij nalaat in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, en niet aantoont met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoekende partij houdt slecht voor dat nog rekening diende te worden gehouden met haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat in voormelde aanvraag tevens melding wordt gemaakt van de hechte relatie met haar partner.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder vooreerst gelden dat niet blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging als stavingstuk heeft voorgelegd bij de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Bovendien kan niet ernstig worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag mee als bewijsstuk in overweging diende te nemen, gelet op het feit dat de aanvraag volledig gestoeld is op de eigen ongestaafde beweringen van de verzoekende partij.

Voorts moet worden opgemerkt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts op 22.06.2012 werd ingediend, met name minder dan een jaar voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Gelet op de duidelijke wettelijke omschrijving van de duurzame en stabiele relatie in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dient hoe dan ook te worden geconcludeerd dat de verzoekende partij belang mist bij haar kritiek, vermits zij niet aantoonst dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot een andere beslissing zou zijn gekomen, indien de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel in overweging zou zijn genomen.

Dienaangaande wijst verweerder er nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bewijs aanvaardt dat de verzoekende partij haar partner al minstens twee jaar kent, doch niet is aangetoond dat ze elkaar voorafgaand aan de aanvraag minstens drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bijkomend onderzoek had moeten voeren, alvorens de bestreden beslissing te nemen, beklemt toont verweerder nog dat de bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie bij de aanvrager ligt.

“De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken”. (R.v.V. nr. 107.938 dd. 02.08.2013; zie ook R.v.V. nr. 111.250 dd. 03.10.2013)

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Bij de beoordeling van de hierboven beschreven onderdelen van het middel acht de Raad het in casu noodzakelijk te beschikken over de ingediende aanvraag en desgevallend haar toebehoren om te weten welke documenten wanneer zijn overgemaakt aan de verwerende partij opdat de reden van de beslissing kan worden nagegaan en om na te kunnen gaan of de verwerende partij met alle aangevoerde argumenten rekening heeft gehouden, te meer in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat “Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- een betaalbewijs dd. 30.05.2012: dit document is onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- foto's gedateerd op 30.04.2010: uit deze foto's blijkt dat betrokkenen elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Ze kunnen echter niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie. Betrokkenen tonen immers niet aan dat ze elkaar voorafgaand aan de aanvraag minstens drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.”

De Raad dient te beschikken over het volledige administratief dossier, met inbegrip van de aanvraag en haar eventuele aanvullingen, teneinde te kunnen nagaan of de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze heeft gesteld dat niet op afdoende wijze wordt aangetoond dat de verzoekende partij met haar partner een duurzame en stabiele relatie heeft die voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Te meer de verzoekende partij voorhoudt dat met alle stukken geen rekening is gehouden. Deze stukken ontbreken evenwel in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier. Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 17 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN